

Mednarodna pustolovščina

v Sloveniji

Planinarske priče

Kasna noć ili početak novog dana, kako uzmete. Vjerojatno postoji i naziv koji objedinjuje dan i noć u jednu riječ, neću se praviti pametniji nego li jesam. Neka bude, po mom, vremenska zona od 24 sata. Da, ovaj dio oko 24 sata meni donosi mir u kući, uz glazbu, spokoj i vremena za razmišljanje, ali ono po ćefu. Kao da sam moždano najaktivnijih ili imam samo mira potrebnog za koncentraciju. Oko ponoći sjedam da ugasm komp. Samo ću još nešto pogledati i sigurno gasm.

Pomislim, lijepi je vikend ispred mene, osunčan i topao. Kada sam se preispitao što raditi ovaj vikend, nisam mogao odoljeti da pogledam koju planinarsku rutu. Ponedjeljak je neradni. Imao sam sve vrijeme ovog svijeta. Oko pola jedan u noći sam znao kuda idem, otprilike. Boki je još bila budna. Počeo sam dovlačiti stvari u dnevnu sobu; ruksak, šator, vreća, pribor.... Boki je ležala na garnituri, obučena u pidžamu, gledala TV i samo me pogledala spustivši naočale na pola nosa. Jedine riječi koje je izustila bile su “Ti si lud.”

Polako, ali ovaj puta bez popisa stavljao sam stvari u ruksak. Jedan ujutro je prošao, ja sam spreman i rekoh Boki da ću u Sloveniju. Opet taj pogled u kojem ima odobravanja jer zna da mi to puno znači. Da napunim baterije za nadolazeći tjedan.

Odlazim stepenicama na gornji kat, obavljam sve u kupaonici i bacam se u krevet. Razmišljam o stvarima. Je su li sve u ruksaku. Ne znam niti koliko ću ostati dva, tri dana. Digao sam se barem četiri puta u toku noći da dodam još koju stvar u ruksak. Sada je to to. Prije nego li sam nariktao alarm na satu je blinkalo 2:35. Nariktavam sat na peticu i drugi pokušaj na pola šest. U tih dva sata sanjao sam lijepi san koji je taman trebao završiti kada se oglasio alarm. Nježno sam ga prolongirao na drugo zadano vrijeme, tada sam ustao. Tiho se oblačim u obleku pripremljenu večer prije, obavljam jutarnje obaveze u kupaonici. Spreman, umoran, ali pomalo uzbuđen, jer sam odabralo rutu koja je samo na jednom mjestu ucrtana. Nema je niti na Slovenskoj stranici planinarskih ruta. Volim ići sam u te svoje avanturice. Imam svoj tempo, ne razmišljam niti o čemu, osjećam taj avanturistički duh, taj osjećaj slobode i neizvjesnosti, biti ili ne biti. Jednostavno je to moja volja koju jedino mogu podijeliti sa svojim frendom Rokijem s kojim sam ih imao mnoštvo sličnih avantura s ne-

izvjesnim krajem. Kod nas ne postoje suvišna pitanja, kako, zašto, što ćemo sad, nego samo pogledi koji govore sve, a to je - imamo ga!

Obožavam i naših dvanaest vrhova koje obilazimo i sve ljude koji sudjeluju u tom plemenitom podvigu. To mi je fantastičan doživljaj s još boljim ljudima s kojima sam prijatelj, ali onakav kada kliknete, još više od običnog prijateljstva. S njima uz planinarenje uživam i u dijeljenju lijepih trenutaka, ali ova moja planinarenja popunjavanju rupe čekajući sljedeći vrh koje organizira udruga KroNland, moja ekipa.

Izvlačim se iz kuće uz najmanju moguću buku, dok ruksakom zapinjem za razne vješalice postavljene u hodniku, rušajući stvari i vraćajući ih, bacam stvari, onako muški. Bitno da stoje dok ne izađem iz kuće. Bacam ruksak suvozačevu mjesto, težak cca 18 kg, palim pilu i krećem. Produženi je vikend. Gužva. Odlučujem se voziti lokalnim cestama, što u biti uvijek i činim. Sporije je, ali ta cijena od dvadesetak minuta bržeg dolaska se ne može niti pod koji cijenu usporediti s ljepotom krajolika koje nude lokalni putevi. Moje odredište je Broda na Kupi. Prelazim na slovensku stranu i vozim do mjesta Pirče, poslije kojeg je odmah selo Vas gdje se penjem kombijem prema početku rute. Ruta je kružna, nekih

32 km. Ne idem kombijem dublje u šumu, makar je asfaltiran put, jer će mi biti teže se penjati kada budem na izmaku snage. Kada budem u povratku. Parkiram ga na ugibalište, ne smeta nikome, dva auta se mogu pristojno mimoći po asfaltiranoj cesti.

Vadim ruksak, naoružan vodom i svim drugim potrepštinama za dvije noći. Polako počinjem slijediti ucrtanu stazu. Nakon jednog kilometra put skreće u bukovu šumu sa širokom stazom, dobro markiranom. Osjećam taj dašak slobode. Staza vodi kroz tri gore i jednu planinu. S tim da gore idu od manje do veće i šećer na kraju, planina. Put vodi do vrha prve gore i cijelim putem vođen je vrhovima tog malog, ali sirovog masiva.

Kako redom idem prema većim vrhovima, njihove staze me ne štede. Uspon ne prestaje, kilometrima. Kako obaram put, usponi su strmiji i veći. Staze postaju sve uže i obrasle, ali dalje su markirane, po mojoj procjeni negdje između '81. i '83. godine. Jedva primjetne. Na stazi ne nailazim nikoga. U biti jako rijetko nailazim na ljude jer biram staze koje nisu zvučno atraktivne, a su u biti čarobne.

Dolazim na vrh prvog vrha. Pogled koji puca na dolinu je čaroban. Pogotovo Kupa kako migolji kroz pokoje seoce

uz svoje brzake i otočiće nasred smještene, koju ju dijele na dva brza rukavca. Ostajem, odmaram uz pojedenu bananu, u biti dvije, da smanjim težinu u ruksaku, ali kada čovjek malo razmisli, nisam se riješio nikakve težine, nego sam je samo prebacio kat niže.

Ruksak na leđa i krećem dalje s istom težinom samo ovaj puta drukčije raspoređenom. Stazu savladavam kilometar po kilometar. Ima je, te uzbrdice oko 16 kilometara. Negdje manja, ali negdje i surova. Najljepše od svega tog podviga je što ideš po vrhu uz samu liticu, cijelim putem uživaš u pogledu. Prekrasna nagrada koje se nisam nadao. Nailazim na prekrasnu bukovu šumu, vidikovce, jedan prekrasni izbočeni greben na kojeg možeš sjesti i osjećati se kao da lebdiš. Ispod grebena stijena koja se pruža sve do podnožja. Jednostavno prekrasno.

Pogled mi seže u desnu stranu i sve je opakiji okoliš. Stijene strmije, a to mi je jedini mogući put. Preko vrhova tih gora i planine.

Nakon nekih pola sata pred mojim očima se ukazuje nestvaran prizor stjenovitog okna. Čarobno. A to je ono zašto žudim za tim manje poznatim stazama, to iznenađenje videne ljepote. Nešto o čemu ti nitko prije nije pričao, gdje nisi

mogao vidjeti niti fotku na internetu. To je taj “Surprise” koji si zaslužio istraživanju nepoznatog. A pogled s vrha okna....

Penjem se na zadnju planinu. Vrijeme je da zbilja odbacim tu težinu s donjeg kata. Činim to i osjećam ono olakšanje kao i svi vi. Pičim. Plan mi je do sumraka naći dobro mjesto za šator uz Kupu.

Teren je sve teži, pauze sve češće, ali kratke. Pola minute, možda minutu. U jednom času je opalio grom nedaleko mene i taj oblak koji se navukao, sakrio sunce, nastavio je šibati munje, ali krećući se kontra mene. Vjetar je pojačao, kiša polako propadavala kroz gusto zbijenu bukovu šumu.

Nastavljam stazom koja je sasvim u redu. Nema puno uzbrdica i nizbrdica. Odjedanput vidim kroz krošnje starih bukvi, koje su sve čudnog, maštovitog oblika, ne ravne kao naše, čistinu prekrivenu travnatom površinom. Prekrasan prizor povećeg proplanka na skoro samom vrhu. Malo sam se nećkao da tu dignem šator. Želio sam Kupu. Nekako da spojim sve ljepote što mi se nude.

Put nastavljam dalje uz jako veliku uzbrdici koja vodi do vrha. Pauze su još češće, ali i dalje kratke. Na vrhu sam. Staza je jednim djelom ravna, a ja kao leptirić uživam u toj

lakoći mojih koraka. Nažalost, nije dugo trajalo.

Šesnaest kilometara uspona je zbijeno u tri do četiri kilometra spusta. Što više reći. Markacija ima, onih s početka. Jedva da se vide, a još su se i oblaci navukli s laganom kišom. Smanjili su dan u šumi za barem dva sata. Silazim strmim putovima, uskih da trebaš koračati kao manekenka, lijepo linijski. Da me netko vidi kako hodam svašta bi mu palo na pamet. Ali drukčije ne ide. S lijeve strane strmina, s desne stijene. Nema biranja. Idem i po putu vidim gromadu zemlje na koju stajem i Isaac Newton me sjebe da svojom gravitacijom, gdje su mi u trenu noge završile u zraku, a ja počeo lagano klizati niz padinu do prvog debla. Bila je to stijena preko koje je bila mokra zemlja od kiše. Drugo se nije niti moglo dogoditi. Penjao sam se do staze, koja je bila udaljena koji metar, barem deset minuta grbači gojzericama u mjestu, pa se tek deseti korak pomakneš. Malo sam se nabio. Odlučio sam sjesti i popljugati jednu. Hvatam se za džep, nema pljugi, Shit! Što sad? Vraćam se par metara i nalazim ih na stazi. Mašala! Pljugam i hvatam za flašu vode, jebi ga, nema je. Fuck, odvezla se niz padinu i to puna. Ostalo mi je oko tri deci vode u drugoj boci. Izdržat ću. Svejedno mi ne treba puno vode. Mogu bez nje.

Strmine su bile toliko napore da sam svako malo bubnuo na guzicu i tako ostao barem minutu. Izmoren se trebaš dignuti na toj skliskoj nizbrdici s velikim ruksakom na leđima. Od tog napora, koji je teži nego uspon iz mene se cijedila dragocjena tekućina, tako da je tih tri deci vode brzo ishlapilo. Imam još dosta do kraja. Možda ne u kilometrima nego u tempu.

Dolazim do grebena. Kuda dalje. Već se slabije vidi. Pogledam oko sebe i kud god krenuo je sranje. Odjedanput vidim malo jezerce za koje sam kasnije ustanovio da je izvor Mitrovškog potoka. Jedva sam se spustio dolje, uz par klizećih, što ni Jamnica ne bi spelala i došao do to izvora života. Bacio sam ruksak, torbicu, provjerio džepove, obučen i u gozama se strmoglavio u taj izvor koji je bio toliko hladan, a toliko godio mome tijelu, a i želucu. Naročito sam onu praznu flašu i mazo je na eks i još jednu za put dalje.

Ovo je definitivno bio najgori, a ujedno i najizazovniji dio puta. Putujem klancem tog potoka u kojem vode malo ima, malo nema. Kamen je toliko klizav da li od kiše ili ga je umila voda od poroka, a usto dobrim djelom prekriven zelenom potočnom mahovinom. Padam svakih deset metara. Užasno se kliže. Kada prođem strmoviti klanac mislim da je zadnji, a ono zajeb, još veći, pa veći.

Mrkli je mrak. Lampa što mi je na glavi osvjetljuje odbljesak vode uz šum koji ne obećava dalje probijanje klan-
cem. Okrećem se oko sebe. S desne strane je stijena da joj
lampa ne može osvjetliti kraj. S lijeve strane, manja stijena,
ali ako prođem desetak izazovnih metara uz još jedno kupa-
nje u vodi dubine metar i pol, doći ću do strmog dijela trave
i drveća. Imam samo tu opciju. Uz sve to se temperatura spu-
stila da mi para ide na usta. Ali uz napor koji ulažem ne osje-
ćam hladnoću.

Prolazim tih deset metara umočen s ruksakom iznad
glave. Moj Milivoj, koji je bio član ATP Lučko, da me vidio,
sigurno bi se ponosio. Kliže se, voda me nosi, ali idem pa-
žljivo. Ako bubnem u avanturicu ću ugurati i rafting. Znao
sam da će potrajali, ali sam se uspješno dočepao travnatog
dijela koji je mokar i kliže se da mi štapovi samo smetaju.
Penjem se od debla do debla i pazim da ne uhvatim koje
trulo. Omaklo mi se jednom i sjužio sam se — glupo mi je u
metrima pričati — deset minuta uspona. Znao sam da sam
na dobrom putu, prema jednoj stazi udaljenoj 600 metara
takvog noćnog i strmog izazova. Sati su prolazili. Moj put na
toj strmini je napredovao cent po cent. Ima ta čudesna šuma
nešto čarobno u tom mraku. Drugačija je. Kao da si dio nje.
Mogu usporediti s ronjenjem na bocu. Kada iz čamca skočim

u veliko plavetnilo, nije mi svejedno. Kada ronim u tom istom plavetnilu, kao da sam dio njega. To su teško objašnjive stvari, neopisive riječima. Ali čarobne. I ponavljam taj osjećaj, definitivno.

Uz ogroman napor i koji sat sam se popeo do staze, koja je bila isto izazovna, a i u redu na nekim dijelovima, pred kraj.

U jedan ili pola dva u noći izlazim van svoje nezaboravne avanture i tražim mjesto uz Kupu za dignuti šator. Mrakača je. Možda s i fulao koje dobro mjesto. Uzimam mobitel i vidim da imam deset minuta do plaže na slovenskoj strani. Dolazim do prekrasne plaže s mnoštvom hlada, zelenom pokošenom travom, idealna, ali i znakom zabranjeno kampiranje. Jebi ga. Skušim da je s lijeve strane, nizvodno, plaža od oblutaka i ima malo žbunja da se sakrijem sa šatorom što i činim. Srušio sam se u šator dok me ujutro nije znoj cijelog obolio. Buđenje kraj Kupe, neprocjenjivo. Četkica u usta i skok u jebeno hladnu Kupu. Kasnije se navikneš na tu hladnoću, ali ne mogu dugo. I Slovenci na toj lijepoj plaži kada skoče s lijepe napravljene skakaonice u hladnu Kupu, jecaju na slovenskom. Čudno to zvuči.

Sada mi je plan doći do kombija koji je dvadesetak kilometara dalje. Kada sam u petak navečer gledao prognozu trebalo je biti od 21 do 24, a bilo je od 31 do 34. Nije mi se dalo čekati jer sam znao da ima puno ljepših plaži na našoj strani. Odlučio sam ostati još jedan dan. Ali prvo kombi.

Natočim si flašu hladne Kupe, koje sam se prije puta nadio, jer je vrućina neizdrživa. Krećem pješke. Prometa skoro pa i nema. Samo motoristi koji ispituju granice svojih vatrenih pila. Šetam. Prilazi auto. Staje. Mladi dečko mrmlja na Slovenskom i skužio ga da ide u selo 500 metara dalje. Tko je tu idiot?! Nastavljam dalje i nakon desetak minuta drugi auto. Izbacujem palac ne nadajući se da će stati. Tako je i izgledalo, a onda naglo na kočnicu. Ja dotrčim do auta koji je vozila starija gospođa s pesom u kavezu na zadnjem sicu. Srednji pudl. Pitam je da li prolazi kroz Pirče, odgovori pozitivno i ljubazno je upitam hoće li me povesti. Naravno da hoće jer u suprotnom ne bi stala. A red je pitati.

Tako smo proveli razgovor što ja tu radim i kuda idem. Kada sam joj ispričao rekla mi je da nisam normalan, ali mi je čestitala ma podvigu. Uz laganu čakulu njezinog hrvatskog i mog slovenskog, draga bakica me dovela u blizinu mog kombija. Nisam želio da se vozi u brdo, nego me iskipala na

mjestu malo dalje glavne ceste, a ja kao pravi Slovenac sam je uputio na cestu koja će je dovesti do glavne. Jebi ga, kada sam dolazio onda sam fulao cestu, pa znao za taj prečac.

Prošetao sam se nekih dvadeset minuta u brdo gdje je čekala crvena zvijer. Lijep osjećaj zavrnuti klimu, zapaliti pljugu i otići do benzinske koja se nalazila na izlasku na glavnu cestu i zviznuti pivo nakon svih tih popijenih litara potoka i Kupe. Jedno odmah na eks, a drugo po putu do mjesta kampiranja, po stvari koje su bile spremne za utovar.

Nakon što sam pobrao stvari na Slovenskoj strani, prešao u Brodu na Kupu na našu i pošao u potragu za plažom koju mi je bakica pokazala.

Našao sam je, bacio stvari na kampersko mjesto i odmah se bacio u Kupu koja je bila barem deset stupnjeva toplija nego dvadeset kilometara uzvodno. Bila je osvježavajuća, ali ne i hladna da ti trnu noge.

Tu sam uživao, izgorio na suncu, nakupao se, lijepo odspavao, spakirao se i krenuo put kuće s ove nezaboravne avanture.

Fantastična, izazovna, napeta, neizvjesna, uzbudljiva, u nekim trenutcima i kaotična, ali prije svega živahna i zabavna avantura je dočekala svoj kraj. Stigao sam doma s jedno dvadesetak novih prijatelja, krpelja. Supruga ima pune ruke posla, a djeca imaju edukativni program “Upoznajte šumske nametnike.” I uz sve to sam se potrudio da stignem na rođendan svoga mlađeg sina Jakše.

Živi bili!

Do sljedećeg puta.

Svako dobro!